

Gasztrofogoly

Egy vékony vágást ejtettél
az ütőeremen, pont akkorát,
hogy beférj és kiszellőzzön a festékszag.
Gyomornyi zaj visszhangzik.
Valaha mindennek, amit megettem,
a színe megfogott belül,
de odaigérték az étvágyamat
a boldogságnak. Evéssel jutalmaztatok,
törékennyé híztam,
elkerekedett a szemem is,
ezért azt hiszitek, csodálkozom rajtatok.
Ma már csak torkolatcsönd és színtelen jóllakások.
Pedig próbáltam szólni, a túletetettek az arc
betegségét kínálják fel megoldásként.
Tovább eszem magam ismeretlen formáig,
ideje megtanulnom erénnyé szelídíteni
a hozott kegyetlenséget. Nyelvem sincs már semmire,
fullaszt a múlttobzódás.

Kastélykert

Miközben kastélyokról kellene gondoskodom,
eltévedtem a kert labirintussövényében.
Pazarlom a családi emlékeket,
velük jelölöm a zsákutcákat.
A sötét szökőkútban folyamatosan csobog
az elixír, amitől megrészegülnek az óvatlanok,
tiltanak töredezett peremétől, csak tájékozódásra használom
a hangját. Magába issza a talaj minden nedves félelmemet,
lassan elvalószínűtlenedem. A sövény simogatja
hallgatásom, kaparom a rám száradó
leveleket: felmenőimet magamról.
Nem messze komor csodákra nyílik egy ablak,
fantomok üveget építettek ajtóba, ablakba, fejbe.

Felejtéstenger

Külön tengerekként mossuk el a felejtés
ellentétes partjait. Az elraktározott víz
hártyszerűen körülveszi a talajszemcséket,
de a hézagokat csak részben tölti ki.
Ha kimondanálak, nem tudom, mi lenne utána.
Ha elég nagy mennyiségű a víz,
feltöltődnek a hézagok is,
a maradék pedig a felszínre lepi el.
Ráncosra ázom, saját várost tenyésztek magamon,
öntörvényű utcákat. Éjszakánként madarak
fészkelnek belém, tengeri léptékekkel
gondolkodó sirályok zavart szárnycsapásai:
görcsösen próbálom történeté szervezni a mozdulatokat.

Elnévtelenednek a tengerek,
csendesen állnak, mint elképzelt gyerekeink.
Ebből lett végül az a reszketés,
amit fázásnak hazudunk.
Mintha csak elrugaszkodáson múlna a magasba szállás,
szökdécselek fejemet hegyekbe ütve.
Hullám, moraj és sószag:
természetutánzásnak kiszolgáltatott családképbe menekülök.
Játékkastélyokkal jelölöm a térképen
a menekülőútvonalakat, ablakból hallgatom,
ahogy sírnak a fjordok, mert kiszárad a vérvonal.

Németh Gábor Dávid (Budapest, 1994) költő, szerkesztő, újságíró, a prae.hu művészeti portál KSMM projektjének vezetője, első kötete 2017-ben jelent meg.